

Na Ptáčáku

Václav Stričko - Vašík, Praha

1. místo v próze oldpysavců

Trapsavec 2010

Od chvíle, kdy jsme opustili stín smíšeného lesa na úpatí Ptačího Vrchu a vystavili svá těla již zvolna klesající, přesto však stále brutálně žhnoucí plotýnce, která už dvanáctý den bezkonkurenčně kralovala vymetené srpnové obloze, jsme měli jenom jeden cíl. A teď ta chvíle přišla. Teď nastal ten okamžik, kdy propocená košile přilepená na zádech najednou dostala smysl. Kdy ušmajdané nohy přestaly pálit. Kdy – pan farář Jeřábek promine – slovo **blaženost** získalo ten správný význam. Slabý vánek, jinak téměř nepoznán, rozkrýval tu a tam jírovcovou střechu nad námi a bombardoval nás prasátky slunečních paprsků. Tři předpisové čepice zvolna klesaly s každým úlevu skýtajícím lokem...

„Áááááh!“

Nebyli jsme tu jediní žízniví. Po okraji nedopité sklenice odložené na vedlejším stole mlsně pochodovaly tři vosy. Jedna z nich rozkmitala křídla, její tělo se zlehka vzepjalo, její nohy téměř ztratily kontakt se sklenicí naplněnou po okraj bzukotem, který z ní vytékal ven. Nechystala ale odlet. Snad se jen protahovala. Snad sbírala odvahu. Rozvážně složila křídla zpět na záda. Bzukot utichl. Sklenice byla opět poloprázdná. Vosa popošla ještě o čtvrtkruh, pak zabočila a přední nohy napřela proti vnitřní stěně sklenice. Nesestupovala kolmo – klesala ve spirále. Překonala okoralý kroužek zaschlé pěny a na dalším se na chvíli zastavila. Hladina už byla na dosah. Tak lákavě blízko! Pohnula se vpřed a... sakra! Je tam! Vždycky to skončí stejně: nachmelej a pak nevědí, v čem si zaplavat! Líně jsem vstal, mávnutím ruky odehnal její družky a s rozmachem vylil vosí koupaliště i s vosou do trávy. Ožralí prej mívaj kliku, tak snad si sosák příliš neroztrískala...

Dosedám zpátky na židli a mou pozornost upoutává křiklavý plakát na dveřích hospody:

Vážení spoluobčané, zveme Vás tuto sobotu...

Beze slova jsem hlavou pokynul směrem k plakátu. Pája i Zindy dali dost šeredným šklebem najevo, že už si všimli. A na jejich pohledu bylo zatračeně znát, že včerejší večer ještě zdaleka nestrávili...

• • •

„Do-doprd-dele, kdo to s-sem teď j-jede...!?“ vyřkl Pája otázku, která nás sice napadla všechny, ale jen on ji zformuloval nahlas. A ať to byl kdokoli, sotva mohl počítat s jeho přátelstvím. Když zadrhával, bejval dost nasranej.

„Asi hajnej. Veze si nejspíš ňákýho pořádně bachratýho nácka s pořádně bachratou prkenicí. V kufru má kulovnici a nejspíš je tááák bachratej, že by k posedu nedofuněl,“ měl jasno Zindy.

„Copak divočáků je letos plnej Ptáčák,“ opáčil jsem. „Ale že by na ně hajnej jezdil s majáčkem?“

„A do-do-prdele!“ okomentoval Pája to, co bylo nad slunce jasné. „Popoldové!“

Nebylo vcelku o čem pochybovat. Flek byl jen kousek od lesní cesty a náš oheň už utajit nešlo. Navíc nás tu vyhmátli už na jaře. Hovada.

„Pře-přesi-l-lovka!“ provedl Pája výpočet a vrhl se k pánvi na ohni. Měl svoji zkušenost: na jaře mu klobásu sežral služební pes. Tedy – jak tvrdil psodod. Bylo nám tehdy divný, že pes měl na čumáku košík a ten policajt mastnou kapsu u čerňáků, ale když vzápětí navrhl, že rozdělaný oheň vyřešíme pro tentokrát domluvou, seznali jsme svorně, že vlastně není vcelku žádný důvod mu to nevěřit. Každopádně teď Pája zjevně nehodlal dát šanci ani jednomu, ani druhému.

Dvě auta s majákem a další civilní? Zíráme zmateně jeden na druhého a hlavou se prohnalo tornádo dávné vzpomínky na náš první vandr po vojně u raketáků: kontráši? Tehdy jednoho bolševickýho magora napadlo, že se v lese scházíme s imperialistickými živly za účelem vyzrazení čerstvě

nabytého státního tajemství. Ale ta doba už je pryč a radar na Brdech probírá celá republika, tak... kurva co to tam tak dlouho...? No, uvidíme - panstvo vyrazilo...

„Dobrý večer!“ pravila černá uniforma se žlutým nápisem, která šla v čele průvodu. „Kde máte ostatní?“

„Ostatní? No - nás tu víc není,“ zahájil vyjednávání Zindy.

„Jenom tři?“ řekla uniforma zklamaně. Pak se omluvně otočila k novotou žhnoucím maskáčům s nablejskanejma kanadama a kloboukem s parádním liščím ohonem: „Bývá jich tu i víc, ale dnes...“

„Ale no tak já myslím, že to zase tak moc nevadí, že je to jistě škoda, že nemůžeme předat tu naši ideu, abych tak řekl, širšímu okruhu lidí, ale že je třeba pracovat s každým jedincem, a že když kupříkladu teď získáme pro náš pohled na věc tady tyto tři pány, že oni už se sami postarají, aby se ta naše myšlenka šířila dál mezi další ty lidi tady, ty trampy, bych řekl.“ Během věty rozvité se maskáče otočily od uniformy k nám, a jaly se plynule pokračovat: „Já jsem plně přesvědčen, že většina lidí - a nám to tak z průzkumů skutečně vychází - jsou lidé plně akceptující naše smýšlení, ten náš politický směr, že už se přesvědčili, že nám jde o zvelebení té naší české zahrádky, a že už prohlédli, jak lživá a nepravdivá jsou tvrzení opozice, která jen svádí boj o nová a nová korýtka. Podívejte se, my máme v programu ten projekt sociálního soužití. My přece nechceme, aby ti bohatí dál bohatli a aby ti chudí nakonec přišli třeba i o střechu nad hlavou a žili někde v lese jak nuzáci a ...“

„Hmmm!“ projevíly se náhle druhé nové maskáče, také s kloboukem - jen bez liščího ohonu, které dosud stály lehce v pozadí.

„No samozřejmě - je to romantické! A vyjadřuje to lásku k přírodě! Áá...le nás také tlačí problémy ekologie! A chceme je řešit! Vždyť se jen podívejte, kolik má západní Evropa národních parků! A u nás? Jak dlouho bude ještě trvat, že nám kůrovec sežere celou Šumavu? A opoziční politici nám dál budou bránit v zodpovědném zásahu? Jak dlouho ještě budou blokovat naše návrhy na vytvoření Národního parku Kokořínsko? Jak

dlouho ještě bude trvat?“

„He-ehm!“ ozvalo se zezadu podruhé a maskáče se začaly horečnatě radit.

„Promiňte, mám teď dost nabitý program, zmýlil jsem se. Nikoli Kokořínsko, ale samozřejmě Křivoklátsko. Ale to v zásadě nevadí! Když to bude třeba, když budeme cítit tu společenskou objednávku, že naši voliči by si to přáli, my můžeme navrhnout klidně i Kokořínsko! I další lokality naší krásné země, abychom ochránili přírodu před –“ zadní maskáče vztekale poskočily vpřed a zahájily další konzultaci.

„Ale jistě! A já osobně s tím souhlasím! Já myslím, že je nezbytně nutné, aby tu zaznělo, že přírodu lze chránit i jinými způsoby, že zkrátka NENÍ NUTNÉ celou republiku zamknout do národních parků! Naši experti navrhli celou řadu zákonů k ochraně zeleně! Ale my musíme samozřejmě sledovat i jiné zájmy našich voličů. Nic proti těm ekologickým organizacím. Jen ať si dál bojují za ty své květinčky... a motýly... a nosorožce. Zároveň je ale nutné zachovat rozvoj průmyslové výroby! Podporovat podniky, které zaměstnávají naše lidi. A samozřejmě také... – co prosím?“ Další porada byla tentokrát stručná.

„Aha. No, mě je upřímně líto, že jsme vás tu nezastihli víc. Možná že bychom to pro příště mohli lépe zorganizovat. Pronajmout nějaký stadion... s pěkným trávníkem... a sezvat tam vás – představitele tradičního českého trampingu. To je myslím dobrý nápad a tady pan Tvrdý si to vezme na starosti,“ obrátil se k maskáčům v pozadí a ty poslušně zastříhaly knírem. „Budeme muset za chvíli pokračovat, tady pánové od policie mají zmapovaná ještě dvě nebo tři místa, kam bychom měli zajet za vašimi přáteli... – těmi kamarády. Ale ještě než vyrazíme dovolte,“ řekl náhle slavnostně a ustoupil stranou, aby knír mohl projít, „abychom si tu místo tradičního guláše s vámi opekli špekáčky a vytvořili tak – já myslím – vhodnou atmosféru pro takové to neformální posezení s vámi, co říkáte? Kde máme ty odznáčky, Jaroslave?“ zeptal se kníra a pokračoval: „A víte, že když jsem byl mladší, tak jsem také...“

„Ku-kurva-fix do-dopr-dele!“ ulevil si flustrovaný Pája, když průvod zamířil k autům. „A-ať už sem ty š-šmejdy ne-netahaj, kašpapaři! To-to radši b-buzerovat za v-voheň, než po-poslou-chat tohle!“

Věděl jsem to hned. Věděl jsem to dřív, než dokoktal. Že měl ještě chvíli držet hubu. Že ještě nejsou dost daleko.

Poslední postava průvodu udělala čelem vzad a vrátila se ke skomírajícímu ohni:

„Nebylo to dnes v plánu. Ale když jinak nedáte...“ vzdychla.

„Tak co ten oheň v lese, pánové...?!“